

Dört Ayak Üstünde

Roman

Ekin Tümer

 Doğan
Solibri

Ekin Tümer, 1993'te Ankara'da doğdu. İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde sinema ve televizyon öğrenimi gördü. Bir süre fotoğraf sanatıyla ilgilendikten sonra ilk romanı olan *Dört Ayak Üstünde* için çalışmaya başladı. Aynı zamanda İMÇ5533 ve Arter gibi galeri ve sanat kurumlarında İngilizce çevirmenlik yapmaya devam ediyor.

DÖRT AYAK ÜSTÜNDE

Yazan: Ekin Tümer

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2022 / ISBN 978-625-8474-19-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Kapak illüstrasyonu: Can Küçük

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Dört Ayak Üstünde

Ekin Tümer

1. bölüm

Ayak parmaklarımı ılık kumun altında dans ettiriyorum. Sahildeki çocuklar kumdan kale yapmaktan sıkıldılar, eve dönmek için mayolarının kurummasını beklemeliler. Yetişkinler yumuşak güneşin ışıkları altında uzanmış dinleniyorlar. Denizde kalan son çocuk, son derece mutsuz bir şekilde, “Suda kalmak istiyorum ama tek başıma da sıkılıyorum!” diye uzakta laflayan annesine bağıyor. İstedığı cevap gelmeyince, kıyıya vuran dalgaların oluşturduğu çizgide ayaklarındaki kumları temizleyen diğer çocuklara katılıyor gönülsüzce.

Kaynağı belirsiz bir yerden Camel’ın “Hymn To Her” şarkısı duyuluyor. Aslında burada kalıp eğlenceli düşüncelere dalmak isterdim, ama içimdeki gıcık ses fazla oyalanmamı istemiyor. Gitmem gerektiği için, her şey gözüme olduğundan daha güzel görünüyor. Bir dakika öncesine kadar deniz, bulutlar ve bir kısmı görünen ormanlık alan, kısaca bakılıp geçilecek manzaranın hoş parçalarıydı. Şimdi deniz erimiş altına, bulutlar kocaman yataklara, ormanlık alan güneşi yutan sihirli bir vadiye benziyor. Hüzünle karışık bir ayrıcalık hissediyorum; çocukken bu hisse sık sık kapılırdım.

On yaşında olduğum günlerden biriydi. Okulun son günüydü. Herkes bir an önce evlere dağılıp sabahtan akşama kadar sokaklarda oynamak için can atıyordu. Ben de benzer bir heyecan içindeydim. Yaz tatilinin içimi kıpırdatan yönü-

nü küçümseyemem, ama bu kadar fazla zamanla ne yapacağımı bilememekten tedirgin olurum. Neyi, ne kadar süre yapmam gerektiğinden asla emin olamazdım. Yatma zamanı geldiğinde o günü yeterince güzel değerlendirip değerlendirmediyimi kesin olarak saptayamamak, hem ertesi gün için daha yoğun bir heyecan duymama, hem de geçmiş günü çok çabuk özlememe neden olurdu. Tatilin şu yönü kesinlikle benim için iyiydi: Okuldakileri üç ay boyunca görmemek. Zaman zaman onları dövme isteği uyanırdı içimde. Birkaçıyla geçinirdim, onlarla da aptalca oyunlar oynamaktan fazlasını paylaşmadığımızı bilirdim. Geri kalanlarla muhatap olmak istemezdim, şımarık ve ağlak halleriyle sevmek için uğraşmam gereken insanlardı. Upuzun sarı saçlarıyla oynayıp duran bir kız vardı, en nefret ettiğim kişi oydu. Eli sürekli saçlarındaydı. Saçları hiç pislenmiyor, diye düşünürdüm çünkü her an yeni yıkanıp saatlerce taranmış gibi mükemmel ve parlak görünürdü. Bu kız, ilgiyi üzerine çekmeye uğraşan tropikal kuşlara benzetirdim. Tropikal kuşlar ilgi çekmek için fazladan çaba sarf etmiyorlardır ama kız öyle yapıyordu. Öğle yemeklerinde arkadaşlarını etrafına toplayıp, isterlerse saçlarıyla oynayabileceklerini söylerdi. Geri zekâlı arkadaşları da hipnoz olmuş gibi kızın dediğini yaparlardı. Ben genellikle yemekhanenin bir köşesinden onları izler, izlediğim şeyin parçası olmamaktan gurur duyardım.

Karne günü okula giderken servis arıza yaptı ve başka bir servise bindirildik, mükemmel parlak saçlı kız da o servisteydi. O an bana bir şey oldu; onu izlemek yerine onun beni izlemesini istedim, gidip önündeki koltuğa oturdum. Servis hareket ettiğinde, tüylerimi diken diken eden sesiyle ve çekip uzatılmış gibi ileriye dönük ağzıyla (o an ağzımı görmüyordum, aklımda böyle canlanmıştı) benden camı açmasını istedi. Midem kaynadı, cevap vermeden sürgülü camı

tüm gücümle ittim, açılmadı. Bir daha, bir daha ve bir daha denedim, olmadı. Ellerimin teri camın kulpuna bulaştıkça her şey daha da zorlaştı. Kız üfleyip püfleyerek çantasından çıkardığı mendille kulpu tuttu ve bir ittirişte açtı. Bunu yaparken mükemmel saçları yüzüme çarptı, kimsenin hayır demeyeceği türden bir pasta gibi kokuyordu. Maalesef beceriksizliğime şahit olan tek kişi o değildi, herkes bana dönüp kahkaha atmaya başladı. Camdan esen rüzgâr, buruş buruş olmuş beni bu iğrenç servisten dışarı uçursun istedim. Hem basit bir cama yenilmiştim hem de adım “terli elli kız” olmuştu (daha yaratıcı olabilirlerdi). Okulun son günü olduğu için pek üzerinde durmadım. Üç ay, lakabımın unutulması için yeterli bir süre, diye düşünmüştüm. Ama yeterli değildi, sonraki iki sene de yeterli bir süre değildi. Mükemmel saçlı kızın önüne oturmasaydım, insanlar bana gerçek adımla sesleneceklerdi ve haftalar boyunca sırama el terlemesini önleyen mendil bırakmayacaklardı. Değiştirilemez ölçüde salak oldukları için onlarla konuşmak ya da karşı saldırıda bulunmak yerine mesafemi korumayı seçtim. Böylece rezil olacağım durumlara düşmüyordum. İzleyen taraf olmak her zaman daha güvenlidir. Zaman geçtikçe uzak durmak (izlemek), benim için bir alışkanlığa dönüştü.

İğrenç son günün son zili çalmadan önce, öğretmen bizden yaz tatili boyunca günlük tutmamızı istedi. Okullar açıldığında, sosyal becerilerimizi geliştirmek adına günlüklerimizi paylaşacaktık. Mükemmel saçlı kız çok heyecanlanmıştı, heyecandan saçlarının iyice parlaklaşıp kabardığını hayal ettim. Ben bu tiplerle sosyalleşmek istemiyordum. Yine de, o yaşlardayken bir öğretmenin bir öğretmen olduğu sorgulanamaz gerçeklerden biriydi. Muhtemelen şuna benzer bir şeyler yazacaktım:

Sevgili günlük, sabah erken kalktım. Kahvaltıda peynir, ekme , domates, salatalık, zeytin, ve zorla yumurta beyazı yedim. Babaannem, dedem ve teyzem bu hafta bizde kalıyorlar. Hep birlikte sahile gittik. Kumdan kale yapıp denize girdim. Denizden çıkar çıkmaz mayomu değiştirdim, yoksa midemi üşütebilirmişim. Öğle yemeği olarak dondurma yememe izin verildi, hem de Calippo! Belli ki bugün şanslı günümdeyim. Kumdan kalemin yıkıldığını gördüm ama sorun değil, baştan yapacağım. Bir kız mayomu nerden aldığımı sordu, cevap vermedim. Yeni arkadaş edinmedim, istemiyorum da. Babam mayomu soran kızla arkadaşlık kurmam için ısrar etti. Kumdan kalemi baştan yaptım. Güneş battı. Eve döndük. Teyzem bir şeyler anlattı durdu. Acıktım. Annem ve babaannem akşam yemeği hazırladılar: Kocaman bir kase yeşil salata, ızgara köfte ve sebzeler. Yemekten önce televizyon karşısında kitap okudum. Babam da benimle birlikte okudu. Annem beni mutfağa çağırırdı. Sofrayı kurdum. Akşam yemeğini bahçede yedik. Sivrisinekler ayak bileklerimi yediler. Annem bir çırpıda sinek savar sprey getirip ayaklarıma sıktı. Bu sprey güzel kokmuyor ve canımı yakıyor. Teyzem sürekli konuştu, dediklerini dinlemedim. Yemek güzeldi, iyi doydum. Babaannem daha fazla yemem için ısrar etti. Babam, 'Israr etme anne!' dedi. Daha fazla yemedim. Yemekten sonra komşunun çocuklarıyla saklanıp yoldan geçen arabalara yumurta fırlattık. Saat geç oldu. Eve dönüp biraz televizyon izledim.

Uykum geldi. Annemi, babamı, babaannemi ve dedemi öpüp odama gittim. Teyzem bu kez televizyonla konuşuyordu. Hepsi beni sevdiklerini söylediler. Ben bir şey söylemedim. Bu günün yeterince güzel değerlendiremedim. İyi geceler.

O yaz alıştığım gibi geçmedi. Karnemi alıp eve döndüğümde babam, mutluluk taşan abartılı bir ses tonuyla, ertesi gün Portekiz'e gideceğimizi söyledi. İşinde terfi almıştı. Benim ilk

yurtdışı seyahatim olacaktı, heyecanlı olmam bekleniyordu. Heyecanlı değildim. Babama denize girip giremeyeceğimizi sorduğumda gülümseyerek, okyanusun kıyısında kalacağımızı, dolayısıyla buna deniz denemeyeceğini, okyanusa girmenin tehlikeli olabileceğini, fakat duruma göre bakacağımızı söyledi. Basit bir “hayır” demekle yetinebilirdi. Babam neredeyse her zaman gülümserdi. Çocukken gülümsemesini rahatlatıcı bulurdum, büyüdükçe onun için üzülmemeneden oldu. Kolayca boyun eğiyormuş gibi görünmeye başladı bana. Gülümsediğinde buyurgan bir ciddiyetle kıvrılan ağızlar vardır. Babamınki tam tersiydi; ezilip büzülen, zavallılığıyla insanı huzursuz eden bir gülümsemeye sahipti.

Ertesi gün Lizbon’a uçup, oradan da Avrupa’nın en batı ucuna, Cabo da Roca’ya geçecek, bir haftalık tatilin ilk üç gününü orada geçirecektik. Şimdi düşündüğümde, ilk yurtdışı seyahatimin bir şeyin “en”i olmasını komik buluyorum. Portela Havalimanı’nda pasaport kontrolü sırasına girdik. Bir şeyler ters gitti ve annemin vize tarihinin geçtiği anlaşıldı. Babam, annem ve pasaportlarımızı kontrol eden kadının, bana çok uzun gelen tartışmaları sonucunda annem, babamla benim yolculuğa devam etmemizi, kendisinin bulunduğu ilk uçakla geri dönebileceğini söyledi. Babam karşı çıktı. Annem ısrar etti. Annem etrafındakilere dert olduğunda tatsızlık çıkarmaktansa fedakârlık yapar, sinirlendiği zamanlarda da yaptığı fedakârlıkları insanın kafasına kakardı. Bu yüzden aynı anda hem sevilesi hem nefret edilesi biri olma konusunda başarılıydı. Çok sonra, ellinci yaşımı kutlamaya gittiğimiz şık bir restoranda, konuşmama izin vermeden hiçbir işe yaramadığımı ve halden anlamayan şımarığın teki olduğumu bağırıp, delirmiş gibi ağlamaya başlayacaktı. İçimden onun canını yakmak geçse de fedakârlıkları hatırına sessiz kalacaktım.

Eve dönmek pek umurumda değildi, hatta hiç bilmediğim bir yerde koca bir hafta geçirmekten çok daha iyi bir seçenekti. Sonuçta, iki yerde de çocuklara uygun yaz aktiviteleri yapacaktım; kıyıdan fazla uzaklaşmadan yüzecek, vücudumu yüksek korumalı güneş kremiyle kaplayacak, diğer çocuklarla konuşmadan oynayacak ve belli bir saatte yatağa gidecektim. Ama Avrupa'nın en batısına gitmek ailem için önemliydi, ilk yurtdışı seyahatimde bana nüfuzlarını göstermek istiyorlardı. Saatler süren telefon konuşmalarının, koca havalimanında uçtan uca koşuşturmanın ve dil engellerini aşmanın ardından, nasıl olduysa, sorun çözüldü ve en batıdaki otelimize ulaştık. Görmeye alışık olduğum süssüz yazlık otellerin aksine, burası büyük taşlarla örülmüş dev bir kaleydi. İçinde kalınacak bir yerden çok, dokunulmayacak kadar eski ve görkemli bir kalıntıya benziyordu. Giriş kapısı, annem babam ve benim boylarımızın toplamından daha uzundu. Babam, neredeyse gururlu bir tavırla, bu kalenin yüz küsur yaşında olduğunu söylediğinde şok oldum. Altın düğmeli koyu mor takım giymiş ciddi bir adam, uzun kapıyı iki yana doğru açarak bizi içeri buyur etti. Babam beş senedir her tatil günü giydiği kot pantolonuyla, adamın yanından gayet normal bir şekilde geçip içeri girdi. O adam gibi giyinmediğimiz sürece burada tuhaf görüneceğimizi düşündüğümden, içerdeki herkesin kot pantolonlar, şortlar, ince bluzlar giydiğini görünce kafam karışmıştı. Resepsiyona açılan geniş koridorun zemini, altın dairelerle çerçevelenmiş rengârenk mozaiklerden oluşuyordu. Dairelerin iç kısımlarına basmaya çalışarak yürüdüm. Neredeyse tavana kadar uzanan pencereler, kapıdaki adamın takımıyla aynı renk perdelerle örtülmüştü. Öğlen saatleri olmasına rağmen akşamüstü gibi görünüyordu. Bekleme salonu denen alandaki yeşil, kadife koltuklar, alev alev yanan, altın işlemeli şöminenin karşısına dizilmişti. Yaklaştıkça alevlerin yapay olduğunu görüp bir kere daha şaşırdım.

Yolda bulduğu ve “Sokö” adını verdiği köpeği teslim etmek üzere 19 Numaralı eve yolu düşen bir kadın...

Evede yalnız bir anne olan Saba ve kızı Layna ile geçirdiği birkaç gün, hayatını altüst edecek.

Oldu bitti içindeki huzursuzlukla boğuşan kahramanımızın bir de yol arkadaşı var: eski püskü arabasının torpido gözüne bırakılmış bir defter...

Defter sahibi kısa süre önce ölen karısından, ellinci yaşına girdiği gün başına gelen tuhaf olayın ardından görmeye başladığı rüyalardan ve adını bir türlü hatırlayamadığı gençlik arkadaşına dair bulanık anılarından bahsederek kahramanımızın yaşamını bazen bölüyor, bazen de ona yol gösteriyor. İkilinin tek ortak noktası ise, Sokö'nün yaşadığı 19 Numaralı ev.

